

Gent, persones, ànimes amb la mirada caiguda dins dels micros de llanda

Rosalina Siurana

Durant la meua estada a Sta. Cruz i davant de la perspectiva de les coses que des dels famosos micros es veia de la realitat, em va sorgir escriure estes línies que m'agradaria compartir, no per la seua rima, ni pel caràcter poètic, que no pense que ho tinguen, sinó pels sentiments que em van portar a plasmar-les en el paper.

GENT, PERSONES, ANIMES AMB LA MIRADA CAIGUDA DINS DELS MICROS DE LLANDA.

País de risas dormides en llits de plomes,
terra de joia acomplexada per la desgràcia
que s'ofega amb l'espuma que mira
des de les reixes de la ignorància

Passejades per la plaça 24 de setembre
ulls damunt i somnis perduts.
Estàtues de pobresa en les cantonades
que demanen a Déu una mica d'aire.

Cases, Chaboles, quartos i fustes
missatges en els ponts amb intencions poc clares
però que els obliga a alçar el cap
cada vegada que hi passen.

Dunes d'arena que taponen les entrades,
forats trepitjats pel vent violat,
que s'enfronta amb el sol
per demostrar qui té la força.

Crits, rialles i surres
ludoteques familiars en espais limitats
que fan de la infància una festa de comiat.

Laments, sospirs i feina
molta feina
apat de joia
despertar d'angoïna.

Bolivians de formatge
amuntegats en el rebost del centre.
Yuca bullida i gossos sarnosos
celebracions de reptes.

Escoles i esglésies senyorials
per intentar oblidar la realitat.
Estòmecs plens de resos
i obllits culturals.

Constel·lacions desconegudes
que no os atreviu a gustejar
i que els europeus miren
amb anyorància del passat.

Tresors de la Pacha Mama
sentits estimulats
però per desgràcia
poc valorats.

Colonitzadors del passat
que et donen el pa
per posar-te el collar.

Sta Cruz de la Sierra. Casa de las hermanas del Divino Celo. 04/09/02

